

Πένυ Παπαδάκη : «Με οδηγούν και οι ίδιοι οι ήρωες στο τέλος που θα ήθελαν»

Τετάρτη, 29 Μάρτιος 2017 - 11:13

Από τη Μαίρη Γκαζιάνη

Η συγγραφέας Πένυ Παπαδάκη καταπιάνεται με ένα ακόμα κοινωνικό θέμα στο νέο βιβλίο της που έχει τον τίτλο «αντίπαλοι στην αγάπη». Αυτή τη φορά επέλεξε ν' ασχοληθεί με τις σχέσεις μεταξύ ανδρών-γυναικών και όπως η ίδια αναφέρει στον πρόλογό της «Ένας άντρας μπορεί να είναι και θύμα – όχι μόνο θύτης», «Το θέμα του βιβλίου ομολογουμένως ενέχει κάποιο ρίσκο. Τολμώ όμως να πάρω αυτό το ρίσκο. Τα συμπεράσματα δικά σας».

ΕΡ. Πένυ πρόσφατα κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο σου με τίτλο «αντίπαλοι στην αγάπη». Ποιοι θεωρούνται αντίπαλοι στην αγάπη;

ΑΠ. Αντίπαλοι στην αγάπη είναι όσοι δεν συμπορεύονται στη ζωή και στην αγάπη και στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλον. Όσοι το «εμείς» το κάνουν «εγώ» και με ασπίδα τον εγωισμό τους, προπορεύονται αφήνοντας πίσω τους, τους άλλους.

ΕΡ. Στον πρόλογο του βιβλίου αναφέρεις ότι πήρες έναν ρίσκο γράφοντας αυτό το βιβλίο. Ποιο είναι το ρίσκο που πήρες;

ΑΠ. Το ρίσκο που πήρα, είναι πασιφανές στο βιβλίο. Ως γυναίκα συγγραφέας, απομυθοποίησα από τον ρόλο του θύτη τον άντρα και τον παρουσίασα ως θύμα. Κι ως γνωστόν το μεγαλύτερο μέρος του αναγνωστικού κοινού, αποτελείται από γυναίκες.

ΕΡ. Στις ιστορίες των ζευγαριών που περιγράφεις συναντάμε γυναίκες που προσπαθούν να επιβληθούν και άντρες που υποχωρούν. Μήπως, τελικά, και οι δυο είναι θύματα και θύτες της σχέσης τους;

ΑΠ. Κοίτα, κανένας δεν μπαίνει στο σπίτι σου αν δεν του ανοίξεις τη πόρτα. Το παιχνίδι είναι αμφίδρομο και αυτό που παρουσιάζω δεν έχει να κάνει μόνο με τις σχέσεις των ζευγαριών αλλά με κάθε είδους σχέση. Με επαγγελματική, συγγενική, φιλική, σχέσεις που μπορεί ο/η αναγνώστης/στρια να ταυτιστεί και να δει τον εαυτό του/ της. Κι ίσως εκπλαγεί με τη διαπίστωση ότι στο ρόλο του θύτη είναι ο ίδιος.

ΕΡ. «Στο αρχέγονο παιχνίδι μεταξύ ανδρών και γυναικών θα ήθελα το αποτέλεσμα να είναι ισόπαλο» αναφέρεις. Υπάρχει ισοπαλία σ' αυτό το παιχνίδι ή πάντα επιβάλλεται ο ένας από τους δυο;

ΑΠ. Μπορεί και να υπάρχει ισοπαλία αλλά θέλει πολλή δουλειά και από τις δύο πλευρές. Και επίσης με τη σειρά μου να ρωτήσω. Γιατί θα πρέπει να επιβάλλεται ο ένας στον άλλον; Γιατί να μην υπάρχει συντονισμός στο βήμα τους; Κι επειδή αυτά τα ερωτήματα είναι

δύσκολο να απαντηθούν βάζω το τι θα ήθελα εγώ. Θα ήθελα λοιπόν το αποτέλεσμα να είναι ισόπαλο.

ΕΡ. Στις ιστορίες σου πίσω από έναν καταπιεσμένο άντρα υπάρχει συνήθως μια καταπιεσμένη γυναίκα, η μητέρα.

Μήπως ο γιος πληρώνει το τίμημα της δικής της καταπίεσης;

ΑΠ. Όπως προείπα, δεν είναι μόνο η μητέρα ή η σύζυγος. Είναι και η κόρη, η ερωμένη, η προϊσταμένη, η γιαγιά, η εξουσία, κ.λ.π. Το θέμα δεν είναι να πληρώνεις το τίμημα αλλά να βάζεις τα όρια σου. Όρια σε όλες τις σχέσεις.

ΕΡ. Τι πιστεύεις

ότι κάνει έναν άντρα να αποδέχεται την καταπίεση-κακοποίηση από την σύζυγό του;

ΑΠ. Ίσως να είναι από έλλειψη αυτοεκτίμησης, υπερβολικής αγάπης, παθητικότητας, ντροπής, οικονομικής αδυναμίας. Από στατιστικά μετά από έρευνες που μπορεί κανείς να τις βρει στο διαδίκτυο, είδα πως οι κακοποιημένοι άντρες δε μιλούν για το πρόβλημά τους γιατί φοβούνται τον χλευασμό και την κοινωνική κατακραυγή. Έχοντας να υπερασπιστούν έναν ρόλο που τους θέλει δυνατούς και άτρωτους, προτιμούν τη σιωπή από την κραυγή.

ΕΡ. «Δεν σε ρώτησα αν είσαι άρρωστος αλλά αν είσαι ευτυχισμένος» απευθύνει ο ένας φίλος προς τον άλλον. Πόσο απέχει το καλά από το ευτυχισμένος;

ΑΠ. Το «καλά» με το «ευτυχισμένος/η» απέχει όσο του επιτρέπουμε. Υπάρχουν άνθρωποι πλούσιοι αλλά μόνοι, υγιείς αλλά δυστυχισμένοι και ασθενείς που όμως είναι αισιόδοξοι και χαμογελαστοί. Πρόσφατα γνώρισα έναν άνθρωπο που οι γιατροί του έδιναν κάποιους μήνες

ζωής κι όμως τους διέψευσε τηρώντας μια θετική στάση απέναντι στη ζωή και στην ασθένειά του. «Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε και θα περάσουν πολλά ακόμη.» μου είπε. Μάθημα ζωής και δύναμης πήρα και παίρνω κάθε φορά που η μιζέρια παραγκωνίζεται από τη θετική στάση του ανθρώπου.

ΕΡ. Όλες οι ιστορίες των ηρώων σου έχουν αίσιο τέλος. Τι σε οδήγησε σ' αυτή την επιλογή;

ΑΠ. Η εσωτερική μου ανάγκη να τους «τακτοποιήσω» με τον καλύτερο τρόπο ήταν η αιτία να έχουν αυτό το αποτέλεσμα. Ενίοτε με οδηγούν και οι ίδιοι οι ήρωες στο τέλος που θα ήθελαν, κι εγώ δεν τους χαλάω το χατίρι.

ΕΡ. «Άντρες-γυναίκες 1-1» γράφεις στο τέλος του βιβλίου.

Κατά πόσο συμβαίνει αυτό στην πραγματική ζωή;

ΑΠ. Δεν είναι πάντα ουτοπία. Αν το πιστέψουν πολύ, αν το δουλέψουν πολύ, αν το θέλουν πολύ, ε, τότε ναι. Άντρες-γυναίκες 1-1.

ΕΡ. Περιπτώσεις γάμων όπως αυτές που περιγράφεις, μπορούν να σωθούν από σύμπτωση (όπως στο βιβλίο σου με την επιθυμία ενός νεκρού) ή μήπως χρειάζεται κάτι περισσότερο π.χ. σύμβουλος γάμου ή ψυχολόγος;

ΑΠ. Αυτό το βιβλίο δεν μιλά μόνο για τις σχέσεις μεταξύ συζύγων αλλά γενικά για τις σχέσεις αντρών-γυναικών σε κάθε ρόλο. Δεν είχα καμία πρόθεση να «παίξω» τον σύμβουλο γάμου ή τον ψυχολόγο. Δεν έχω ούτε τις γνώσεις ούτε διεκδικώ μερίδιο της επιστήμης τους. Απλώς, ως συγγραφέας, μέσω της μυθοπλασίας έγραψα μία ιστορία κι έβαλα τους μεν απέναντι από τους δε με αφορμή ένα γράμμα, και τους έβαλα να παίξουν μπάλα και να διαμορφώσουν οι ίδιοι το αποτέλεσμα. Στην πραγματικότητα όμως, αν υπάρχει μεγάλο πρόβλημα στις σχέσεις, τότε επιβάλλεται να δίνεται η λύση του συμβούλου ή του ψυχολόγου. Αν φυσικά το θέλουν και οι δύο πλευρές. Οι αντίπαλοι.

ΕΡ. «Εκ γυναικός τα χείρω... Και εκ γυναικός τα κρείττω» είναι η τελευταία φράση στο βιβλίο σου. Γιατί πάντα τα καλά και τα άσχημα βαρύνουν τη γυναίκα;

ΑΠ. Ίσως γιατί ο ρόλος της γυναίκας είναι πολυδιάστατος. Όμως πραγματικά δε θεωρώ πως για όλα φταίει εκείνη. Αντίθετα μου αρέσει να πιστεύω το «εκ γυναικός τα κρείττω».

ΕΡ. Αφού σ' ευχαριστήσω και σου ευχηθώ καλοτάξιδο το νέο βιβλίο σου, θα σου ζητήσω να κλείσεις με μια δική σου φράση αυτή τη συνέντευξη.

ΑΠ. Ευχαριστώ πολύ για την ευκαιρία που μου δίνετε να γνωρίσω στον κόσμο το έργο μου αλλά και τις απόψεις μου και κλείνοντας θα βάλω τη φράση που υπάρχει στο τέλος του εξώφυλλου.

«Μπορεί ο αγώνας να είναι γένους αρσενικού η ζωή όμως είναι πάντα γυναίκα»

***** Το βιβλίο «αντίπαλοι στον έρωτα» της Πένυς Παπαδάκη κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

Μαίρη Γκαζιάνη

Γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Μεγάλωσε στην Αθήνα όπου ζει μέχρι σήμερα και εργάστηκε ως τραπεζοϋπάλληλος. Στο παρελθόν ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την φωτογραφία ενώ τώρα ζωγραφίζει και παράλληλα γράφει. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις

και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές. Τον Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Σου γράφω...», τον Σεπτέμβρη 2013 κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ και τον Ιούνιο του 2014 κυκλοφόρησε το βιβλίο της ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ από τις εκδόσεις ΟΣΤΡΙΑ. Επίσης, το παραμύθι της «Το ψάρακι του βυθού» συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Παραμύθια και Μαμάδες» εκδόσεις Βερέττα 2015. Υπό έκδοση βρίσκεται το επόμενο μυθιστόρημά της με τίτλο ΑΛΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ. Την περίοδο 2011-2012 υπήρξε ραδιοφωνική παραγωγός στο magicradiolive. Από τον Νοέμβρη 2014 συνεργάζεται με το now24.gr και έχει πραγματοποιήσει πάνω από διακόσιες συνεντεύξεις. Το 2016 συμμετείχε στην τηλεοπτική εκπομπή ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ πραγματοποιώντας συνεντεύξεις σε ανθρώπους των τεχνών. Γράφει στίχους για τραγούδια ενώ μεγάλη της αγάπη είναι το θέατρο με το οποίο ασχολείται ερασιτεχνικά.